

som Justitsministeren er ene om, det er en Mening, som er bleven forfægtet meget stærkt, meget varmt, meget indvængende, navnlig fra de to Medlemmer af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, der vare tilfornordnede den af sine Medlemmer bestaaende Kommission, som har behandlet disse Forhold her i Staden, det ene et Medlem af Kjøbenhavns Magistrat og det andet af Borgerrepræsentationen. Selv om jeg personlig havde den Formening, at Lovforslaget indeholdt den fornødne Hjemmel for Justitsministeren, til Anvendelse af Myndighed i disse Forhold, vilde jeg dog anse det for lidet ønskeligt, lidet tilraadeligt, om Justitsministeren skulde tillage sig Anvendelse af en saadan Myndighed, naar denne Myndighed blev bestridt paa den Maade, som stet er, af saa kompetente Autoriteter som dem, jeg tillod mig at nævne, og jeg skal sige til, at særlig har Sagen jo Interesse for Kjøbenhavns Kommune. Men naar det altsaa maatte forholde sig saaledes, at man maa gaa ud fra, at den nugældende Lovgivning ikke med Hensyn til dette Forhold indeholder tilstrækkelig Bemyndigelse for Administrationen, saa vil det næste Spørgsmaal blive det, som blev reist af den ærede Landssthingsmand, om det skulde være rigtigt at ordne Sagen enten paa den Maade, at man indskrænkede sig til i den nye Lov — thi det maatte vel være Meningen — ganske i Almindelighed at give Administrationen, det vil altsaa sige Justitsministeren, en diskretionær Myndighed paa dette Omraade, eller at man i Loven nærmere skulde begrænde og bestemme denne Myndighed. Det ærede Medlem syntes at være tilbøjelig til at mene, at det var rettest at give Administrationen en ubegrændset diskretionær Myndighed. Jeg kunde jo ganske vist rolig afvente, hvorvidt Lovgivningsmagten maatte anse det for rigtigt at give Ministeren en saa vidgaaende Myndighed, og forsaavidt Lovgivningsmagten virkelig skulde være en saa ubegrændset Tillid ikke blot til den nuværende Justitsminister, men ogsaa til alle efterfølgende Justitsministre, saa vilde der ganske vist for saavidt ikke være nogen særdeles Opfordring for mig til at modsætte mig en saadan Ordning, men ligesom det dog skal bemærkes, at det ikke kunde være behageligt for nogen Minister at have en saa ubegrændset Myndighed, saaledes kan jeg ikke heller ret forestille mig, at man, naar man gjør sig det klart, hvilke Spørgsmaal der her er Tale om, da skulde komme til en saa abnorm Ordning, som den antyde uægtelig vilde være, og det forekommer mig fremdeles, at denne Ordning ikke vel harmonerer med de Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsatte i Slutningen af sit Foredrag, hvor han udtalte sig stærkt imod den saakaldte Lovgivningsindskriving. Der syntes det ærede Medlem at være bleven særdeles nænsom over Individernes Frihed; men det forekommer mig, at naar man stiller sig paa Individernes Standpunkt, turde

der vel være Opfordring og nok saa stor Opfordring til at være nænsom ligeoverfor Individerne paa et noget tidligere Standpunkt end det, hvorpaa de befinde sig, naar der bliver Spørgsmaal om denne Lovgivningsindskriving, thi, hvor det navnlig gjælder om at være nænsom overfor imod mulig Overgreb, Vilkaarlighed og Misbrug, for ikke at bruge stærkere Udtryk, være sig fra det stedlige Politis eller fra den øverste Myndigheds Side, det er netop, hvor Offentligheden første Gang træder op ligeoverfor det Individ, hvormed der er Tale. Naar dette Individ er kommet længere frem paa den Bane, hvormed der her er Spørgsmaal, forekommer det mig, at Hensynet til Individet bestandig maa tage mere og mere af sin Vægt. Naar det ærede Medlem særlig udtaler sig for, at man maatte fastholde Retten til at lade Rægeundersøgelse finde Sted strax uden nogen foregaaende Advarsel og saa fremdeles, saa antyde den ærede Landssthingsmand ved den Tilføjning, han gjorde: „om med Rette eller med Urette“, at det kunde være saare ontovisteligt, hvorvidt en saadan Myndighed som den, hvormed der er Tale, virkelig kan siges rettelig at være til Stede i dette Dieblis eller ikke. Jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at ifølge Lovforslaget, som det foreligger, er det aldeles ikke ubeløffet, at Sikkerhedsforanstaltninger, ogsaa Undersøgelse, kunne finde Sted, hvor dette ikke møder nogen Modstand fra den Paagjældendes Side, hvor altsaa, om jeg saa maa sige, en Slags Overenskomst finder Sted, som man meget vel kan tænke sig, at den paagjældende Person af forskellige Hensyn kan finde det tilraadeligt at indlade sig paa. Men Spørgsmaalet bliver altsaa kun dette: naar der foreligger et Tilfælde, hvori Vedkommende protesterer imod at blive gjort til Gjenstand for en saadan Behandling, ja hvor Vedkommende ikke blot protesterer, men paa det Bestemteste benægter, at der foreligger Noget, der kunde begrunde en saadan Medfart som den, man forlanger, at Vedkommende skal underkaste sig, skulde man da i saadant Tilfælde give den stedlige Myndighed Ret til at anvende Lov? Jeg tilstaa, at efter min Formening har Politiet for Dieblisset ikke en saadan Ret, og det forekommer mig ogsaa, at det ikke vil være rigtigt at give det stedlige Politis denne Ret. Med disse Bemærkninger skal jeg i Øvrigt overlade Sagen til en nærmere Undersøgelse i et eventuelt Udvalg.

Sessen: Jeg vilde kun gjøre den korte Bemærkning, at den høitærede Minister lagde mere ind i mine Ord, end der vist laa i dem, naar den ærede Minister mente, at jeg skulde have tænkt paa at give Administrationen en ubegrændset Myndighed lige over for disse Forhold. Ved en diskretionær Myndighed, som jeg omtalte det var nyttigt at have lige over for disse Forhold, er ingenlunde ubeløffet, at den kan og bør være be-